

CLAUDIA VOICULESCU

SUDUL TÂRZIU

Claudia Voiculescu

SUDUL TÂRZIU

*Nordul meu se face străveziu
De-atâta Sud, de-atâta Sud târziu...*

*Dacă sunt întrebat ce este Ființa nu știu,
și dacă nu sunt întrebat, atunci știu.*

Sf. Augustin

*Aurelius Augustinus (354 – 430 e.n.), teolog, filozof
și scriitor roman. Episcop de Hippona.*

Din nesfârșită iubire

Mult timp, destule incertitudini și suficiente îndemnuri i-au fost necesare Claudiei Voiculescu pentru a se prezenta publicului cu o carte, după aproape trei decenii de colaborări și încercări în diverse reviste literare... Debutând la o vârstă când lirismul unora se subțiază vizibil, al altora se fixează în manieră și prea puțini continuă să apară mereu în ținută de gală, doamna Claudia Voiculescu (la început a semnat Claudia Ilie) și-a văzut temerile risipite și speranțele împlinite, căci numai așa pot fi receptate aprecierile ultrafavorabile cu care a întâmpinat-o Cezar Baltag. Poet dintre cei mari, incapabil să facă, în meserie, concesi, el atrăgea atenția, în 1993 asupra remarcabilului talent demonstrat de un autor ce-și proba ferm maturitatea gândirii poetice și, fapt deloc neglijabil, meșteșugul fără de care orice artă rămâne în suferință, iar orice poet lasă mereu semne de întrebare în legătură cu experiența propusă.

Vremea care a trecut, a consfințit calitățile liricii Claudiei Voiculescu, ajunsă acum la cea de a șasea plachetă editorială. Și nu știu dacă acest termen "plachetă" – nu pare cumva minimalizant, date fiind reușitele certe de până aici, ca și respectul cu care cei dedați plăcerii lecturii vorbesc despre poetă. Doamna Claudia Voiculescu și-a făcut un nume nemizând defel pe argumente extraliterare, nefiind nici om politic, nici susținută de vreo grupare puternică, nici editor, nici redactor la vreo revistă. Modestia afișată nu este ostentativă ci denotă un bun simț funciar, o încredere neștrămutată în steaua sa, a cărei noblețe nu are cum să treacă neobservată.

"Sudul târziu" s-a născut dintr-o fără de sfârșit iubire, din nevoia organică de a transmite obsesia purității, a frumuseții spiritului. Nimic vulgar, nimic agresiv în jocul metaforelor și al cuvintelor strunite cu inspirație și silite (contrar modei actuale) de a intra în veșmintele înnoite ale sonetului ori rondelului. Piese precum "Văpaia noastră lumina-va zări?", "Coboară, Doamne!", "Căutam nălucilor veșmânt", "Blazoane, steme de-altădată", "Pe-aleile din parcul vechi" și altele dovedesc credința că formele versificației îndelung ilustrate nu s-au degradat, nu s-au perimat, importantă fiind încărcătura de sensibilitate și emoția transmise lectorului, ca și plăcerea de a folosi efectele muzicale ale rimelor savante ("Spre regăsire" prezintă monorima în nici mai mult, nici mai puțin de 30 de versuri scurte!). Meșteșugul merge spre virtuozitate formală, chiar și atunci când folosește cu insistență cadențele poeziei de tip folcloric, întotdeauna benefice prospețimii dorite de artist: (Mlădierea mea amară", "Noaptea plânge muma", "El, cel plecat..."). Credința în Dumnezeu, regăsită aproape la tot pasul, în fiecare vers îi dictează efluviile de iubire revărsată asupra celor apropiați biologic (tatăl, fiul în poeme precum "Cu sabia frântă", "Gânduri pentru fiul meu, Octavian") sau spiritual ("Piscul visat ca o izbândă" - Inchinăciune lui V. Voiculescu -, "Sensul acestui cuvânt", "Poetul strigând" și cele două "Scrisori" adresate lui George Chirilă).

Capacitatea de-a iubi parcurge o gamă completă, de la mărturisirea discretă, șoptită (“Mirele cu ochii miresei”, “Cad viețile”, “În arborele lumii”, “Mândră eram ca un pom înflorit”) până la pasionata declarație din “Jurământul de dragoste”.

Intotdeauna atentă la nuanțe și la concizie, doamna Claudia Voiculescu se dezvăluie ca un om rupt între contrarii (“Nor peste ape”, “Dansul, cântecul vrăjirii”) supus nostalgiilor (remarcabile strofe dedicate copilăriei apuse) și suferinței cu amprentă metafizică (“Întru zidire”, “Unde?”, “Spulberare”).

Chiar dacă am amintit cam multe titluri “vina” îi aparține poetei care obligă, prin virtuțile estetice, ușor vizibile, la meditație după fiecare piesă. Iar dintre ele, se detașează, putând figura în orice severă antologie “Innoptare calcinată”, “Întrebare”, “Și noaptea o primeam”, “Umbra e frigul” și “Pierdere-n uitare”.

Cu noua sa carte de poeme, doamna Claudia Voiculescu dislocă Nordul din sufletul cititorului, impunând un Sud târziu, dar cu atât mai luminos și cald. De toate scrise mai sus, se poate convinge fiecare dintre dumneavoastră.

București, ianuarie 2008

Această așteptare...

Mai dăruie-mi o clipă vibrândă în cuvânt
S-aud din nou cum curge, răsfânt, același dor
Și cum, străină, moartea îi face loc zidirii
Surpând întunecate neliniști ale firii!

Revino, cum o blândă atingere de vânt
Pe un alint de lacrimi se-așterne drept veșmânt...
Vei reuși, tu, oare, să limpezești din vină
Această așteptare la cea mai sacră cină?

Acum și poate mereu...

Cine-o să aibă grijă de cuvintele mele?
Mi-e inima-ntreagă;
Din ea a pornit
Un ocean de foc...
O, dar cuvintele mele
Se-ntorc precum fantomele
Și mă invadează
Și-mi cer socoteală
Pentru toate aventurile trecute
În care le-am atras
Și din ele-au ieșit: când? cum?
Tot cu înțelesul acela știut
Numai de mine
Din timpul superb al copilăriei
Ce mă ține captivă
Acum și poate mereu...

18-19 iulie 2005

Clipă de vară

Soare coborât în iarba cosită
Cu miresme dintr-o veche ispită
Mierea curgând subțiată a vis
Cum peste ape sălcii și Narcis...

Lacul lin își tremură lumina
Să o ducă-n adâncuri doar peștii
Un negru corb ne fâlfâie iar vina
Nedumerit, la marginea poveștii...

Ciocănitorea bate-n tulpină
Să iasă viermele rău și urât
Numai eu, din ce în ce mai străină
Simt viermele crud în mine zăvorât...

11 iulie 2006

Văpaia noastră lumina-va zări?

Ca dintr-o licărire policromă
În asfințit, marea, la mal,
Aduc cu ele tainica aromă
De sare și de aer vegetal.

Uitați, privim la viața astronomică
Cum tot palpită-n cord atemporal
Și-n fundul mării zace o fantomă
Din care timp, din care interval?

Ne-mbrățișăm cu-mbrățișări avare
Și parcă ne legăm din destrămări...
Și soarele și ora-n dilatare
Ne poartă și ne duce peste mări.

Ca într-un leagăn prins în descântare
Văpaia noastră lumina-va zări?

2 mai 2007

Fantome bând otrăvuri, elixire...

O, dat mi-a fost să calc prin vechea Romă
Să văd ruini în neguri și-ațipire,
Fantome bând otrăvuri, elixire
Surpând și astăzi peste noi aromă...

Pe unde pun urechea e-o zvonire
De cântec 'nalt, de viață policromă
Ce mai palpită-n fiecă zidire
Salvată prin minune ca din comă.

Mă doare vremuirea ca o gomă
Stau și privesc, m-apasă nălucire
Dintr-un neant cuprins în axiomă
- Din colbul vremii altă înrobire:

Ce deslușiri, din trecerea molcomă
A timpului, mi-arată o fantomă?

3-4 mai 2007

Când îți cerne-n ușă zloata...

Lui Octav

Soarele în tine-l cată
Când te-a-mpins viața hotar
Și preschimbă-te în roată
Hărăzit de-al orei har.

Lasă-ți fruntea fulgerată
Fii doar vieții tale far!
Soarele în tine-l cată
Când te-a-mpins viața hotar!

Chiar de lumea e ingrătă
Și-are sufletul avar
Tu rămâi o nestemată:
Fii și templu și altar!

Soarele, în tine-l cată!

8 aprilie 2003

Să trecem punți

Lui Matei

Frate de vis
Cin'te-a ucis:
Suliți de-argint,
Versul absint?

Ce secere
- În trecere -
Vine cu spin
- Șarpe venin -
Și te scrie
C-o pustie?
Care poartă
Tăind soartă
O împarte-n
Margini sparte?

Vin c-o floare
Zvonitoare...
Din petale-ți
Fac sandale.
De-ai vrea să mergi
Cenuși să ștergi
Zi și noapte-n
Cercul șapte...
Apa vie
- Nu-i târzie -

Eu ți-o aduc
Pe foi de nuc,
Ea încheagă
Viața-ntreagă...
Iar tu să-nvii
Ore târzii
Pe-o secere
Petrecere...

Frate de spin,
Ți-aduc un crin...
Ispita-n val
Crapă pocal...
La nuntire
- N-o să mire -
Din părinți
Coboară sfinți
Tăcuți, cumiți;
Ne-or da arginți
Să trecem punți
La alte nunți...

6-7 august 2007

Alesul

Din când în când numărătoarea-ncepe
Atuncea fiecare om e însemnat cu un număr...
Din toate, numai numărul unu este alesul
Și-l poartă destinul cu fulgerele multe
Până-n nemurire, până-n nicăieri...

Din toate, numai numărul unu este alesul...
Astfel, de-a valma, pân' la infinit
Celelalte vin cu invidia, cu ura, cu disprețul
La poarta de aur a Marelui Nefericit...
O, din toate numai numărul unu este alesul
Și-și poartă stoic nevăzuta cruce
Prin aripa de cer și zgură
Prin sufletul ce-l țintuie mereu
Aceluiași unu.

Când vii...

Când vii la mine dinspre viață
Înșir imagini pe o ață
Și-mi pare că între imagini
Tu sui o lume din paragini...
Mi-aduci și fluturi de mătasă
Visând să ne zidim o casă
-O casă albă c-o grădină
Pe când tăcerea sună lină...

Spre regăsire

În ce zidire
Aflu iubire?
Prin cea psaltire
Eu trec subțire
În veac de mire...
Scumpă citire
Tandă ivire
În prohodire
Peste-mplinire.
În mântuire:
Cântec, potire;
Aur, în fire
De patrafire
Curge-n simțire.
Trup oglindire
- Nemărginire -
În pribegire
Și răstignire
Spre regăsire...
Ce risipire
În slobozire!
Ah! Tălmăcire
Și tâlcuire!
Pân' la venire
Ce vremuire
Cu zăbovire
Nalță zidire
Și zugrăvire-n
Vie zvonire?

14 august 2007

Cândva

Ah, cum vara-și urca ispitele
Sub coaja mărului domnesc!
Și cum aromă pitele
Pe ștergar românesc!
Și cum rupea mama
Din pâinea aburindă...
Și noi nu-i luam seama
Trecerii-petrecerii-n oglindă!
Și cum, vai, ne-ndepărtam
Miresme purtate de vânt
Sau simplu, cum fructul căzut de pe ram
Cules de mâna mamei amirosind a cânt...
Cum se trec și se petrec toate
Și ramân în noi îngropate
Ca un sâmbure miraculos ce poate
Să iasă iar în lumină spre roade așteptate!

22-23-III-2001

Înnoptare calcinată

Se făcea că vine o caravană la scară
Și din ea cobora, ca din cețuri, străina...
Nici nu știu ce anotimp era: toamnă sau vară
Dar înflorise-n taină, pe ziduri, glicina...

După ea cobora un alai tăcut de curteni
Picura moarte-mprejur dintr-un timp destrămat;
Am vrut să fug cu umbra de ochii lor vicleni
Sângele meu mă ținea strâns de-acel loc blestemat...

Străina mi-aducea dintr-o cetate tristeți
Căroră le știam inocența măcinată;
Parcă-și lepăda masca barbarelor peceti
De pe fața ei de înnoptare calcinată...

Doar eu în straiile de-otrăvuri înțelepte
Nu știam să-nving norul năuc și frigul străin
Și-aduceam pe un taler jumătățile drepte
O, ca să treacă tot ea, peste praguri, mai lin...

8-9 august 2007

Cu sabia frântă

Tatălui meu, Marin croitorul

Cum te-ai dus, tată, și-ai intrat în poveste?
-Nimeni nu mai coase, ca tine, haine și veste
Superb croite și măiestrite frumos
Să le fie la oameni de sărbători și de folos...

Ah, cum te-ai dus ca la o luptă
Fără sorți de izbândă, cu sabia ruptă
Cu sufletul tot încărcat de comori
Să le duci acelor rămași fără sori

Ce te-așteptau tăcuți și cuminți
Să-ți mulțumească pios că-i pomeneai la Sfinți
Când te-nchinai dimineața și seara
Când dorul de ei te pâRJolea ca Sahara...

Ah! Cum te-ai dus, părere de gând
Și-am rămas măcinând sufletul flămând...

11 iulie 2006

Coboară, Doamne!

Ca între doi tâlhari, mă aflu, Doamne!
Unul îmi fură zilele în sac
Altul mă trece-n urechea de ac
Desprinsă din şirul de toamne

Fără de care va să condamne
Sufletul meu pe care-aş vrea să-l împac
Să nu rămân, Doamne, atât de sărac
La trecerea-n surpatele soamne...

Doamne, încă, încă, până nu pier
Cu umilinţa-ndurării, răspunsul
L-aştept, să mă cuminec într-însul
Să-mi fie, pe-ntinsele ape, năier...

Până ce-n sânge mai bate pulsul
Coboară, Doamne, la mine, din cer!

19-20 iulie 2004

De ce mor poeții singuri?

Iată! - am zis – iată-mi căderea!
Tu încă mai priveai în gol
Așteptând parcă un sol
Atât de imaginar, încât
Ți-era frig, ți-era urât.
Nu vedeai căderea mea
Chiar aici, după perdea.
De ce mor poeții singuri
Niciodată sus, în ringuri?
Mor aici, chiar lângă noi...
Plângi amarnic, îi desfoi
Până-i vezi cu aripi moi:
Nu știi drumul înapoi...

Iată! - am zis – iată-mi căderea !
Nu te vedeam, nu mă vedeai nicăierea...

Ce singuri mor poeții, Doamne, ce singuri!
Purtară ei, pe-acest pământ,
Armuri străine, trist veșmânt...

16-17 nov. 2005

Final de poem...

Amar de-acum ne este vechi paharul
-Cândva în el se delecta nectarul-
Și cineva trecutul ni-l devoră
Clipă de clipă, fiară carnivoră...
Noi, rătăcind pe-o insulă bolnavă
Zeu zdrențuit mai ridicăm în slavă...

29 oct.2005

Treceam pe-ngustele podețe

În a iubirii frumusețe
Eu am crezut precum poezii:
I-am dat binețe chiar tristeții
N-am socotit ca precupeții.

Pe lângă mine doar drumeții
Treceau pe-ngustele podețe;
Dar a iubirii frumusețe
Eu am crezut-o cum poezii...

Și nu vedeam că-n valuri crețe
Se duc odată cu-ndrăzneții
Și-acei ce stau în umbra ceții
Pecetluiți cu-acea noblețe

În a iubirii frumusețe.

28 apr. 2004

Încorsetat de închisoarea...

Să ne oprim o clipă
Înainte ca umbra - geamăna noastră -
Să vrea să evadeze nostalgic...
Noiane de gânduri dau năvală
Împingându-ne abisal
În supranatural...
Trebuie să așteptăm,
Să ne rugăm,
Să îndurăm
Arșița setei
După îngerul izgonit
Din prea mila sufletului
Încorsetat de închisoarea
Fără umbra
Umbrei noastre.
Amin!

24 mai 2004

Gânduri pentru fiul meu Octavian.

Tu stai să vezi cum să-ți alegi cărarea
Și cum să fii văzut dintr-o oglindă
Când rătăcirea lumii o să-ți prindă
De suflet și de minte întrebarea

Or îndoiala oarbă, suferindă...
Și vezi de-ți iese-n cale și răbdarea
Or valu-nalt să poți privi chiar zarea
Sau cât mai poate ochiul să cuprindă.

Și vezi dacă miracolul te-ajunge.
Destoinic tu în orice bătălie
Să-nvingi în cale vifore prelunge!
Rămâi al tău ca lumea să te știe

Așa cum ești, în demnitate prins,
Dintotdeauna în pornire vie
Sub al credinței soare de nestins!

Eu... din contrarii...

Eu, țesută din contrarii
Îmi dezvălui sufletul
- atâta cât îl cunosc -
Mă recunosc în frânturi
Mă privesc în oglinda străină
Și mă caut până la transfigurare;
Numai așa pot
Să mai adun tot
Și să reconstitui
Acel surâs misterios
Dintr-o frântură halucinantă
Iluminând brusc
Cealaltă parte a sufletului
Intrat organic
În chiar ochiul meu pineal
Care vede și întregește.

24 mai 2004

Căutam nălucilor veșmânt

Vai, cum s-au dus în goană anii - secii -
Și cum trecui și eu tot cumpărând
Năluci, paiate de prin mori de vânt
Ce-mi treierau de-a valma zodiecei!

Și-n ademenirea bibliotecii
Le căutam nălucilor veșmânt
Să îmi ascund sub ele zborul frânt,
Pierdutele, în urmă, vieți cât vecii...

Și-acum, în timpul meu cel mai vremelnic
Mă tot privesc printr-un ocean întors
Și nu știu, Parcele ce fir mi-au tors
De-am mers de-a lungul lui cu pas sfielnic...

Din toate, Doamne, spre tine am întors
Sufletul meu de-a pururea jertfelnic.

9-20 iulie 2004

Încă strigă

Încă strigă soarta mea
Dincolo, după perdea
-A îmbătrânit și ea!...
O privesc cum e chircită
Ea îmi pare tâlhărită
Parcă geme de urât
Parcă ochiul mohorât
Greu de-atâta adâncit
Cade-n el tot mai umbrît!

O privesc, și-mi este milă
-Are vârsta cea nubilă-
Dar nu vine nici un mire
S-o boteze cu iubire...

Oare ochiul meu deschis
E-nșelat de-al ei abis?
Și-n pupila ei-oglindă-
Trece viața-mi suferindă;
Doamne, cum să mă cuprindă?

17 nov. 2005

Pustia povară

Ah, cum mai apui
Cu vorbele toate
- Tăcute-nțelese -
De-acela din cui!

Privesc către tine
- Acela de lut -
Și-mi par sibiline
Cuvintele scut.

Treceri de soarte
Și-atâtea morminte
Vor să mă poarte
Rază-nainte...

Pânza ispită,
Ușile comoară,
M-arată ivită
O clipă, o oară...

Morțile toate
Împletesc povară
În palma ce-mi bate
Cuiul, să doară...

9-10 iunie 2006

Mă-ntorc și-acum...

Aud silabele întregind cuvintele
(Rămân nebănuite cum sfintele)
Aș vrea să rotunjesc gândurile rostindu-le
Să pot trece pragurile.
Te mai caut în spovedanie
Între veghe și somn: albă jelanie...
Presimt că m-absoarbe pământul nopții...
Cum să mai unesc silabele sorții?
În genunchi aduc rugăciunea mea
Celei plecate, palidei stea...
Silabele risipite și tot mai nomade
Mă cer și-acum cu ele-n cruciade...

Rătăcesc ca un înger fugar...

Se face târziu, din ce în ce mai târziu
Numai tăcerea ta în sânge se-aude
Până-mi respiră-n semne tărâm străveziu
Visul acesta al trădării imunde...

Și se mai cerne-o iarnă de-ngheț mineral
Și-n suflet, o, Doamne, un gol selenar
Și în zidiri mă-ncinge Divinul Zidar
Pe când eu rătăcesc ca un înger fugar.

15-16 ian. 2007

Miraj al culorilor

Pictore, ce miraj ai compus,
Din sufletul tău, ca o boare?
Ce Mare, în jocul suprapus
Ai răsfrânt în oarba culoare?

Saltul aprins de vulturi în sus
-Sublimă, mereu săgetare...
Pictore, ce miraj ai compus
Din sufletul tău ca o boare?

Eu presimt: sub penel ai adus
Lumină și umbră-n culoare
Iar albul Univers nesupus
Este o lume-n amânare

În mirajul ce tu l-ai compus...

29 oct.2005

Mirele cu ochii mireseilor...

Treceau pe străzi bărbați
Purtând neștiutoarele mirese
Îngenuncheate peste visul lor...
Dar le murea privirea
Zbor de flutur
Și totul se rotea în crisalidă...
Cine mai știa atunci
Dacă mirele cu ochii mireseilor
Sau miresele cu ochii mirilor
Treceau peste ape
Ca o pasăre a morții?

Pe-aleile din parcul vechi

Pe-aleile din parcul vechi
Cu frunze galbene, troiene
Calc peste voi în pas alene
Cu șoapta voastră în urechi.

Departate sunt de lumi mondene
- Eu caut lumile străvechi -
Pe-aleile din parcul vechi
Cu frunze galbene, troiene...

Dar trec încet perechi, perechi
Se suprapun în minte scene
Și parcă ești lovit de strechi
Când fuge totul pe sub gene

Pe-aleile din parcul vechi...

24 aug. 2006

Mlădierea mea amară

M-a prins viața într-o nadă
M-a-nvârtit într-o tornadă...
Cumpăr, vai, la indulgențe
-Nu mai dau de transparențe-
Sufletul mi-e melc fricos
Împletește argintos
Căi de ambulanți de-o vară
Deslușind în trestioară
Mlădierea mea amară
-Cea uscată într-o seară-...
Falși arginții, falsă viața
Ne mai cumpără doar ceața!
Ambulanții-au arvunit
Zborul rupt în fâlfâit
Și-acum îngerul îmi plânge
Picătura mea de sânge...

12 iulie 2006

Înspre ciuturi

Întunecatele trecuturi
Între real și ireal
Pe niște aripe de fluturi
Multicolor, imperial
Mă poartă-n nobile ținuturi
Și eu mă simt atemporal
Deși, de-acolo, dintre ciuturi
O lacrimă - e de cristal -
Întruna urcă înspre ciuturi.

22 aug. 2006

Ne-abandonăm acelei înrobiri...

Să fie clipa dragostei otravă
Când eu alerg în calea ei cu jind?
Suie din mine dorul înviind
Un chin adânc ce năvălește-n lavă...

Sclipirea ei e-nșelătorul chip
Ce ne-amăgește-ntruna-n adorare
Cu fiecare gest în cizelare
Nălțând mirific temple de nisip?

Să fie dilatată-a ei secundă
Și noi, ca zei, în dulcile-i rostiri
Ne-abandonăm acelei înrobiri
Ce ne cuprinde-n zaua ei rotundă?

Și de-ar fi moarte în a ei ispită
Magnet ne-atrage, noi suntem pirită...

Mă purtase tandru...

Se-agită în stupine, nesățios, oștiri
De zbuciume-n torente ce-n spasme mari se zbat
Și lasă semn de brazdă și-n suflet pustiiri
Și în genunea minții Sahare de fantasme.

Eterne remușcări, regale solitudini
Îmi mângâie amurgul acesta destrămat;
Lăsați-mi un reper, pe hartă latitudini,
Când sufletu-mi rămâne mereu însingurat!

Nepăsătoare viață, urât mausoleu!
Mi-am îngropat în tine amorul meu amar
Ce mă purtase tandru în tainic Empireu
De mă credeam al lumii, în codru selenar!

15 oct. 2006

Nostalgii desuete

Mi-e dor de orășele adormite
De casele cu iedera oblon
Ce cade pe ferestre și pe ziduri...
De cântul cel de greieri, de șirul de termite,
De-aromele de struguri, pământ și chimion,
De muzica naturii, de trecerea pe poduri
Peste acele râuri cu ape răzvrătite
Ducând cu ele luna rămasă-n abandon;
De curți împodobite cu tainice boschete
Cu trandafiri ce străjuie la porți
Cu pomi bogați în ciripit de păsări...
De fel și fel de acarete ce stau ascunse pe sub borți
Cu scări pe care te mai cățari
În podul viselor dintâi...
Mi-e dor de orășele adormite
Sub cerul plin de stele țesute ca din mit
Unde pe străzi, în noapte, doar umbra pomilor se mișcă
Când somnoroși, precum din vise, înfiorați tresar
De nașterea, în taină, a unui cerc ce-nchide
Singurătați mâhnite, nemărginiri de gânduri...

23 aug. 2006

Noaptea visând...

Noaptea cu înger
Cum o mai sângeri!
Mi-a spus Arhanghelul
Ce-așteaptă înfrângerea ta
Pe somnul meu alb
În care te visez
Când demon
Când înger
Când Ioan Gură de Aur
Că-n dimineață
Vei fi pulbere de ceață...

16-17 nov. 2005

Spulberare

Anii mei
Sunt trepte de scară
Pe care-au urcat
Or s-au uscat
Muguri de floare....,,

Florile s-au scuturat
Pe trotuare
Ca niște lei, ca niște cenți...
Iar peste anii mei
Calcă trecătorii
Indiferenți...

Scrisoare...

Prietene, fără mistificări !
Starea inefabilă a poeziei
E starea în care mă aflu
Când Dumnezeu însuși pare a fi
Realitate imediată...
In rest,
Visez că am voința de-a supraviețui
Pe postamentul altei vieți
Déjà vu, déjà connu...
Și duc un război continuu
Cu sufletul meu prea cotrobăitor
In zburciunul altei vieți
Ce se suprapune simetric
Pe cutremurul răspândirii mele în lume...
O, da! Golul sau prea plinul percutant,
Misterul:- văduvă neconsolată-
Axis mundi...
Ce paradox, reveria!
Prietene, caut și iar caut
Acea dimensiune fundamentală
La care să mă raportez
Eu, care mă numesc mit cosmic!

Păsări

Păsări au țipat în mine
Și le-am dat drumul în văzduh
Cu aripi largi, de înălțime...

Păsări au țipat în mine
Și țipătul lor m-a durut
-Nor peste ape senine-
Un dor ce n-a găsit răspuns
Și-a trebuit în alte lumi
Să caute ce s-a ascuns...

Păsările iar mi s-au întors
C-o altă lumină în pene...

Întru zidire...

Treceam amețitor pe poduri
Chemată-n taină de-un dresor
Și mă pândeau din stinse coduri
Ochii acelor vânzători
Tăind întinderea de suflet
Dup-un tipar imaginar...
Doar eu mă rezemam amar
De umbra mea dintre cei duși...
Îi tot priveam cum bat țăruși
În sfâșierile de suflet
De mă lăsau descoperită
Doar mie însămi oglindită...
Eram chemată în neștire
De un dresor întru zidire...
Mireasă-atinsă de cuțit
Ca lemn uscat, am înverzit...

4 sept. 2006

Peregrinând prin lumile rebele

Ce preț, să cer, egal, iubirii mele
Când nicăieri pe lume n-are preț?
Și nici în ceruri nalte, printre stele
Câtând cu gând sau suflet îndrăzneț...

Din Amoreea, cal și călăreț,
Peregrinând prin lumile rebele...
Ce preț, să cer, egal, iubirii mele
Când nicăieri pe lume n-are preț?

Iar dincolo de bune și de rele
Poți alfabetul patimii să-nveți?
Ce preț, să cer, egal, iubirii mele
Când tainic legământ e sub peceteți?

6 martie 2005

Trecând...

D-rei Carmen Brăgaru

Călăream pe-un cal schilod
Și treceam pe-un putred pod
Mi-era frică de podișcă
Sufletul mi-era morișcă
El se scutura petale
Peste apă, peste vale...
Oare, Doamne-oi fi trecând
Sau o fi numai în gând?

4 sept.2006

Pierdere...

Între ieri, acum, departe, târziu
Ce repede, ce repede mai trecem și noi...
Tu unde ești, eu unde să mai fiu?
Ca toamna, de mine, de tine, eu mă desfoi...

El, cel plecat...

*Tatălui meu,
Marin - croitorul*

Spaima povară
Pururea mirare
În sânge amară
Cu-nfrigurare...

Pe unde trec
Nădejde subțire?
Presimt că mă înnec
Pură orbire...

În foșnet lumesc
Plecat, o, tatăl meu!
Pe unde-l mai găsesc
Graniță - careu?

Atâtea de spus
Prădată lumină
O, Doamne-al meu de sus
Cad într-o vină!

Dar el, cel plecat
Uită câmpia?
Mai vine destrămat?
Urcă vecia?

25-26 sept. 2006

Fuge nălucind un cal

Când stai pe patul de spital
În suferință și gândire
Mai speri așa, că peste fire
Te-așteaptă cineva la mal...

Și-ai vrea să dai cuiva de știre
Când fuge nălucind un cal
Cum stai pe patul de spital
În suferință și gândire...

Și tot ce-a fost alcătuire
Se pierde în atemporal
De ți se pare ireal
De ce mai ești în zăbovire

Când stai pe patul de spital...

Aprilie 1998

Se va găsi...

Se va găsi, cândva, o punte
Pe care eu să trec mireasă
Și tu să-mi pui pe a mea frunte
O diademă de mătasă...

Se va găsi cândva un rai
În care să mă porți pe flori
Să uit că tu de fum erai
Și te topeai amar în zori...

Se va găsi, cândva un nufăr
S-arate iar la suprafață
Oglinda-n care eu mă supăr
Că-mi pui pecetea pe față...

Se va găsi, cândva, un câmp
Să-ți conturez din zare chipul
Și să-ți aduc merindea, tâmp
Eu... risipită cum nisipul...

11 iulie 2006

Peste vămi , peste soartă ...

Răni, lacrimi aprinse,
Spaime, gânduri învinse,
Răspunsul nerăspuns,
Vârste în ceasul ascuns...

Plinu-nchide la fel
Huma sorților inel,
Din gânduri cetate
Câte, unde-s aflate?

Pe care căi poartă
Peste vămi, peste soartă
Trecând între stele
Ora, viețile nule?

Scrisoarea I

Către poetul Geoge Chirilă

George Chirilă,
M-ai nemurit în filă
Lângă țârâit de greieri...
Azi pe unde cutreieri?
Chiar între Upanișade
Sufletul îți șade?
Sau alte crăieșe
Pe țârmuri alese
Te poartă cu praguri
Îndulcite cu faguri,
Iar tălpile tale
Alunecă-n vale
Fără de sandale
Pe-un cer cu petale?

S-a făcut târziu și teiul
Îți leagă în ramuri temeul...
Pe unde-mi ești, George Chirilă,
În această lume ostilă?

Sensul acestui cuvânt...

Uite, fratele meu de lumină,
Uite sensul acestui cuvânt
Care cuprinde toate-nțeleșurile celorlalte...
Nu l-am inventat, ți-l voi spune la cină
Mirare va fi și nou coperământ;
Vom dobândi tainic o flacără înaltă
Slabi de vom fi vom deveni puternici
În recunoașterea aceasta liturgică.
Întemeind altarul rugătorului
Vom deveni și noi puri și angelici
În puterea netimpului, demiurgică...

Scrisoarea II-a

Către poetul George Chirilă

De-a râsul, de-a plânsul visezi
Timpul dus pe la nămiezi
Ce rostogolit de-o roată
Trece-n zarea sfâșiată...
Mai scoți apa-n ciuturi sparte
Parc-ademenit de-o moarte,
De-acea umbră depărtată?
Poate visele cutreieri
Stând în cântul cel de greieri?
Unde poposești altcum
Dacă te întorci din drum?
Unde-i moara cea de vânt
Care macină cuvânt?
Te-ai pierdut, George Chirilă,
Sau scrii poezii pe-o filă
Și te-ascunzi de-aceste vremi
Într-o lume cu boemi?

Și eu sunt

Ah! Abur tu de-acuma ești
Sau gândul alb, purificat;
Revii din sfere îngerești
Doar cerului predestinat.

Clipa lacomă-ntre ore
Fiară gata întru pradă
Încerca-va să devore
Viața noastră pe zăpadă.

Și eu sunt abur și tu ești
Prin ceste- viețile lumești-
Rămânea-va încă vie
Clipa prinsă-n broderie.

Unde?

Unde să-mi caut nemărginirea?
Aici m-a cerșit clipa
Biciuindu-mă cu statornicie...

Unde să-mi caut frunza
Care mi-a luat zălog
Zborul până la pământ?

Și unde să-mi caut neliniștea
Dacă o umbră m-apasă mereu
Nelăsându-mă niciodată singură?

Jurământul de dragoste...

Numele tău, ca un destin de foc
Mă pierde sub zodia ultimului spectacol...

Ne desparte-o lume
Ne condamnă, ne-aplaudă...

Iubirea aceasta-i un mit...

În trupul meu
Din cochilia unei alge
Ninge, ninge, iubite
Cu fluturi morți...

Eu voi rămâne pentru tine
Anotimpul unui carnaval....

Îmi sărut mâinile cu care te-am mângâiat
Fața mea a devenit de-un vinețiu pictural,
Inima mea, halucinantă și fără speranță
Mă poartă în propria însingurare...

Iubite,
Iubirea aceasta n-o mai așteptam
Mă-nvii din misterul laic al culorii...
Iubite!
Iubirea aceasta
E spațiul unei pedepse
În care-mi plimb
Iluzia-nvierii
Pe-altarul altei catedrale...

Iubite,
Vei auzi, gândind la mine
Lacrima rotită prin lujeri de crini
Și te voi abandona
Dezmoștenindu-mă de sânge...

S-ar putea să fie târziu
Și-mi voi otrăvi viața
Cu șansa neputinței de-a renunța la tine...

Iartă-mă, frumosul meu domn,
Te iubesc!
Cobor în apa sonoră
A unui vechi clopot...

Și noaptea o primeam...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu!
Ochii și-i uitaseră, nebuni, prin alți copii;
Ce frumos mă mai privea și Dumnezeu
Și nu vedea nimic prin dioptrii!

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
Și noaptea o primeam, măreț, cu fanioane
Prin călcâi curgea doar soarele plebeu
Pe rodnicii bătute în piroane...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
- Legănată, împăcată, batere de vânt!
Ca o umbră tremurată-n heleșteu
Doar gândul se mai naște în cuvânt...

Stampă la Pontul Euxin

Privind peste întinsul mării,
Gândeam, la Pontul Euxin,
De Sfinții Apostoli Petru și Pavel
La cerurile-nalte încinse-ntr-un inel...

Acele gânduri dese mă năpădeau ca zaruri...
Mai cotropind bezmetic al mării țărni imens
Din soarele părelnic pe răzvrătite valuri
Se întorceau în mine aceleași pierderi, dens...

Privind peste întinsul mării,
Gândeam, la Pontul Euxin:
Prescris e-nscrisul Sibilin...

Șansa suferinței

S-ar putea să fie târziu.
În poem, în proverb,
În memorie.
Îmi voi prelungi viața
Cu șansa suferinței
De-a renunța la tine...

Iartă-mă, streinul meu Domn,
Te mai aștept o clipă
Ca altădată:
Numai o clipă,
Dincolo de uitare și somn
Pe unda sonoră
A unui vechi clopot
Din catedrala surpată...

Străvechi istorii mai colinzi...

Timpul demonic din oglinzi
Când parcă îți mai ia o vamă...
Ai vrea de el să te desprinzi
De viața care se destramă...

De unde oare să cuprinzi
Trecutul ca-ntr-o panoramă?
Ceva demonic e-n oglinzi
Și parcă îți mai ia o vamă...

Srăvechi istorii mai colinzi
Când nostalgii te tot recheamă;
Îți ia din ore, nu le prinzi
Departe de bunici, de mamă

Timpul demonic din oglinzi...

Tainic, osânditul Socrate

Iată, mărturisesc
Că-mi trăiesc singurătatea
Ce-mi cântă cântecul biruinței
Să-l audă toată cetatea...
Biografia mea nepereche
-Utopie, peregrin din carta cea veche-
Scursă e în vopseluri levantine
Spre continente libertine...
Iată, risipită în pulberi
Viața mea - vis la curtea candorii -
Părea că mă poartă pe-un mirabil covor
În ținutul splendorii
Unde mă aștepta tainic osânditul Socrate
Răspunzând întrebărilor mele adevărate...

Dar, iată, acum tandră, izgonită din mit
Știu sigur, depun mărturie, m-am trădat, m-am mințit...
Și-acum, prea târziu, sincopat mă întorc
Răpită de teroarea iubirii pierdute;
Orbii mei ochi văd bine lumina ce-o torc
Și viața mea dusă pe străinele plute...
Mi-a mai rămas un rest de romantică istorie
Și-o baghetă magică cu care-aș putea dirija o orchestră
Un son sideral dintr-o geografie iluzorie
Eu pedepsind, eu ucisă Clitemneastră...
Vai, clipa retrospectivei în care
Vezi dilatat Olimpul Iubirii
Și sufletul tău cum încet și singur dispare!...
Și-acum încotro, geamănul meu și-al risipirii?

O umbră

O umbră mă întâmpină în zale
La poarta domniei sale,
Alte umbre trec o vale...
Am de mers încă o cale
Către necunoscutele Walhale...

Umbra e frigul...

Ca o umbră a ta mă destram
În somnul tău despre mine
Și-n visul visat îți spuneam
Să fugim, să fugim, să fugim
Cât mai e vreme și clipa revine...
Crai de frică mai strâns mă legai
De-aripa sângelui tău
Ca și cum uitaseși demult
Că umbra e frigul statornic
Al clipei ce trece în moarte
Într-o fugă de ritm sincopat...

La care porți?

La care porți să bați nedezlânat
Când viața te împinge în ritm accelerat
Spre tot mai multe pierderi în derivă
Ca pe-o mârtoagă tristă, căltoasă, costelivă?

La care porți să bați cu-ofrandele târzii
Când struguri neculeși tot putrezesc prin vii?
Și cine să-ți deschidă când nimeni nu-i acasă
Și-nsingurarea rece și-n ochi de câini se lasă?

Cu botul lor pe labe, privirea către poartă
Visează vechea lume trecută-n altă soartă
Când în ogrăzi, de-a valma trăiau în bună pace
Tot felul de-acareturi și-atâtea dobitoace.

Și casele-aveau suflet, ferestrele deschise
Ca să primească soare și nopțile cu vise
Și oaspeții aceia cu tolbe de povești...
Timpule, unde le-ai dus, pe unde ești?

La care porți să bați nedezlânat
Când tu te pierzi acum în celălalt văleat
Iar casele de astăzi stau singure, ca morți
În ele, ecologic, trăiesc fragile sorți...

Și curțile sunt goale, crescând gazon străin
Și-o Hiroșimă doarme-n petalele de crin;
Ce uzurpări ne-aduce, o, Doamne, acest veac
Ce boală ne cuprinde, amară, fără leac?

Cărând cenușile-n spinare...

Cum viermele, mă roade-o vină
Iar somnul, Doamne, mi-e rugină
Și-aud mereu ca din ghioc
Un lung ecou pornit din foc.

Mă subțiez până la muguri
Și văd cum ard pe-acele ruguri
Iar tu, părelnic, în lasou
Mai prinzi doar urma de ecou

Care se-ntoarce în ghioc
Purtând povara nenoroc
Și-nvinși cădem ca-ntr-o eroare
Cărând cenușile-n spinare...

Din vechea vină, prea târziu
Tu încolțești atât de viu.
Din osuare vin în cete
Acele duhuri să ne-mbete

Dintr-un cer pătat de sânge
Cade îngerul ce plânge
Peste ochiul profanării stins
Peste ochiul răzvrătit și nins

11-12 iulie 2006

În sala pașilor pierduți

În sala pașilor pierduți
Marionetele treceau;
Privirile din ochii muți
Nu mai spuneau nimic pe șleau.

În sala pașilor pierduți
Azi gura este ca de mim
Și păpușarii nevăzuți
Se pierd în gestul lor sublim...

În sala pașilor pierduți
Privești în gol ca rătăcit
Și nu mai ești nimic și nu-ți
Mai știi nici timpul sorocit...

mai 1980

Dac-ai putea, o, tată...

Dac-ai putea acuma să te desprinzi din lut
Să-mi spui cuvântu-acela numai de noi știut
Care-mi umplea făptura de o lumină sfântă,
Sufletul - călătorul - cum cântă și se-ncântă...

Dac-ai putea acuma să te desprinzi din lut
Și să-mi aduci doar cântul acela din trecut
Ce-mi legăna pribegia atâtoro poveri
Din cărțile citite în calmu-acelor seri
Când tu coseai la haine în adâncimi stelare
Cu simțul tău artistic să-mbraci pe fiecare...

Dac-ai putea acuma să te desprinzi din lut
Să-ți dau pe fiecare deget umilul meu sărut
Și să-mi îndrepti iar pașii porniți spre nicăieri
Și să te-aud acuma cum te-auzeam mai ieri:
“Copilă, lasă cartea, noaptea este sfântă
În legănare caldă e-o trecere ce cântă!”

O, de-ai putea acuma să te desprinzi din lut
Mi-ai fi, în frigul ăsta, strălucitorul scut...
Pe unde treci acuma, prin vămile cerești
Fă-mi doar un semn cu mâna să văd pe unde ești
Și ca odinioară, mai fă chiar o minune
Să-mi spui cuvântu-acela cu tâlc de-nțelepciune...

Iunie 2006

Cad viețile...

De-o vreme, sub soarele prădat
Cad viețile în destrămare...
Nici nu mai știu de m-ai certat:
Trăiesc de-un timp într-o eroare.
Rugina-n cer o duc asinii
Un palid mag îmi tălmăcește visul,
Mi-așterne leacul de tăceri pe frunte...
Doar cumpăna învinge spadasinii
Și brațele devin deodată ciunte:
Sunt eu deasupra tuturor, ucisul.
Iar ochiul meu deschis pe dinafară
E martor că mă sfărâm a doua oară
Ca o mătase putredă ce cade
De-nfrigurarea mâinilor nomade...

20 iulie 2004

Din destrămări

Elenei Gane

Îmi pare că vine cineva și îmi coase
Haina morții din destrămări și clipe brumoase
Și parcă pe umeri încearcă să mi-o prindă
Ca pe-o aripă redobândită, suferindă...

Și inima mea, fanatic, se zbate-n cleștar
Legând, dezlegând iluzii din ce în ce mai rar...
Amintiri devorate se sting încet, pe rând
Clipa de har, o aștept, în crugul minții bătând...

Sub teascul ispitirii, în cariatidă
Se tot subție umbra, în magma translucidă
Un heruvim, sub tâmplă, demult e îngropat
Se sparie gândul - un drumeț, în noapte, lătrat.

Din neguri uzurpate se mai ivește-un sat
În care-mi văd, prin vremuri, tot neamul așezat.

20 nov. 2007

În oglinda friguroasă

Ca-ntr-o apă tulbure m-afund
Cu melancolia-ntreagă:
Ea este fiara ce devoră
Iar vânătorul sunt tot eu.

Numai ochiul apelor, rotund
De imagini mă dezleagă
Și-n esența lor sonoră
Doar mreaja visului - Morfeu -
Mă mai preface în mireasă
În oglinda friguroasă...

Ajunul Bobotezei, 5 ian. 2007

Bătrânul câine, Pol cel credincios

*1991 - 15 nov. 2007 Aceasta e viața lui
pe care a dăruit-o, - păzindu-le curtea și
viața, - părinților mei Marin și Despina.*

Ce-o mai visa alunecând în moarte
Bătrânul câine, Pol cel credincios?
Valul năpraznic se-abătu cețos
Lumina coborând-o-n neguri sparte...

Până mai ieri lătra primejdios
Pasul ascuns simțindu-l de departe;
Dar mai avea lătratul lui aparte,
Iubiri topite-n ochiul omenos.

Când poposeam din drumuri despletite
Cu gânduri, sentimente tâlhărite
Se așeza cuminte, înțelept

Și-și apleca privirile himeric
Ca să-mi îngroape spaima-n întuneric...
Din gheara morții cum să îl deștept?

12-13 nov. 2007, când Pol agoniza.

Așa de rară-n lumea călătoare...

Bătrâni de tot, vom lăcrima arare
Că n-am știut să mai păstrăm iubirea
Ce-a-nnobilat cu daruri princiare
Ființa noastră ce-și găsea menirea

Așa de rară-n lumea călătoare...
Acum ne bucurăm de regăsirea
Acelui timp de rai în dilatare
Ce ne dăduse nouă zăbovirea.

Și iată-ne, târziu, pe fiecare
Cum alungăm iubirea și-i dăm bice
Și cum o socotim o întâmplare

Prin labirintul vremilor pitice!
Și-acum, învâlmășiți într-o surpare
Cădem ca-n gol în reaua cicatrice.

Un frig esențial

Ce ne mai facem cu noi, oameni buni,
Acum, când se supralicitează chiar existența noastră?
Când totu-i un marketing bazat pe minciuni
Avizi să privim televizorul, uităm de fereastră...
Fragmentat ne e traiul, fragmentată gândirea
Deteriorat sufletul, stâlcit umanul în cămașă de forță...
Rătăciți, o Doamne, unde ne este răsfrângerea?
Chiar acum, în prea târziu, ardem ca o torță:
Nici măcar de utopii nu mai avem timp
Arme albe, rachete, mine, kamikadze, bombe
Lângă noi, lângă nepăsarea noastră cad în trombe
Nici măcar copiii nu mai privesc mirați
Lipsiți ei înșiși de Dumnezeu, de mame, de tați...
Ce violență, ce fractură în toate!
Ici, colo, garanți de mucava vând locuri pe lună...
Ei, da, acolo vom avea identitate!
Aici lumea va continua să se descompună
Fără ochi, fără suflet, fără gură și vis
Cum un prunc înainte de vreme ucis
Într-un frig esențial, agresiv și lepros
De care n-o să ne scape nici Domnul Christos!

Nu umbri!

Petrece de la tine
Ne-ncrederea, departe,
Păstrează-n suflet doar fiorul
Atingerii fără de moarte!
Numai iubirea cu noi
Va spori în dobândă
Patima clipei, flămândă
Ocrotește-o cu o privire
Din lăuntrul ființei, - colind
Între adorare și uimire -
Magnolia suav înflorind
Peste pierderi, rătăcirii...
Nu umbri nevolnic în blestem
Sfera acestei zămisliri
Ce de la Dumnezeu o avem!

Pleoapa cade-nchizând

Ochi deschis în migrare
Raza cerului blând
Renăscută în gând
Peste cruda așteptare...

Pleoapa cade-nchizând
Pe dedesubt - melancolii -
Până când, până când
Doru-n sine se subție
O, ai plecat! Uiți să revii
Din cea neagră-mpărăție...

Ziduri de ceață

Cuvântul strâmt mă ține încă-n chingi...
Sfetnic sfios mă las în despletire...
Ținutul meu bătut ca de vikingi
Fugind de-aici, departe-n omenire...

De la-nceput eu nu am priceput
Cum cel nectar în pătimiri confuze
Mocnea-n paharul încă nebăut
Lăsându-ne o flacăra pe buze...

De unde, Doamne, temple în nisip?
S-a depărtat de noi o veche stâncă
Nu mai avem cuvinte și nici chip
Ci doar un drum de pierdere și încă...

Pierdere-n uitare

Din desfrunzirea toată în cuvinte
- Miraculoasă-nflorire ascunsă –
Să fiu plecată nicidecum ajunsă
De zicerea aceea ce mă minte...

Doar strania lumină nepătrunsă
Să mă absoarbă-n razele ei sfinte
Sfioasă, renăscută rugăminte
Ce am gândit-o și a fost doar plânsă.

Va fi să fiu colină-n amintire
Popasului înalt spre destrămare
Or, margine, or pierdere-n uitare...

Or așteptare albă, răzvrătire
Și geamă, răsfântă oglindire
În transparența dragostei, candoare...

În arborele lumii

Și iarăși ochii multor amintiri
Regi peste veac de Cumpănă Fecioară
Țesând un semn nuntitelor zidiri
Or un amurg ce poate va să doară
Prin anotimpul cu o altă Ană
Îmbrățișată numai de martiri...

Și iarăși ochii atâtor dorinți
Se-ntorc răniți cărărilor învinse
Prin anotimpul unei ierni fierbinți
Când mai credeam, că-n colivie, prinse
Vin păsările fostei umilinți
În arborele lumii ocrotit de sfinți...

Mă uit prin ochii stinselor iubiri
Un flaut trist mai sângeră-n aripi
Glonțul de crini, în jocul de satiri
Se vrea o țintă orbilor Oedipi.
Werther n-a existat, să nu te miri!

Un suflet

Un blând rondel, nostalgic vreun sonet
Va mângâia pustiul unei albastre seri
Când toate curg de-a valma pe-acele desfoieri?

Citit va fi cândva la tainic zaiafet
De-un neica nimeni ce se dă în stambă
Și-ar vrea să amăgească prin noua ditirambă?

Cuminte, poate, va-nsenina o frunte
Pe care vitregia visărilor trădate
Insemne și-a lăsat în cutele brăzdate?

Sau versul meu va îndârji un suflet
Ce mult robit și răbdător a fost
Să-ndure lipsuri într-un trai anost?

Sau fi-va taină, șoaptă de alean
În vraja încântării de-nceput?
O, dorul leagă inimi pe firul nevăzut!

30-31 oct.2006

De-atâta neliniște...

Pe fruntea surâsului șters
Cădeau narcisi blestemați de Styx,
Murea cochilia afurisită de aripi,
Pleoapele trădau o nouă zămislire
La jertfa unui alt ceremonial,
Neliniștea se furișa fără chip
Între mine și nufăr...

Numai tu te desprindeai fără cuvinte
Undă prăbușită peste propria fire
Până-n departele jocului frânt
De partea cealaltă a luminii...

Numai tu, vândut prin ocheanele timpului
Perfid eclipsai Ecuatorul
Prin somnul întors la celălalt meridian
Unde nu mai știai să apui...

Imaginea intrată cu uimire în sine
Numea îngăduitul semn;
Necunoscutul, împovărat de-atâta neliniște
Aștepta neverosimila trădare...

Ochii orbi ai singurătății

Vag,
Aproape fluid,
Cad, curg în propria-mi tăcere...
Ce mi-a fost drag
Ia numele imens,
Aproape ireal
Al singurătății...
Și... ah! cum se închid
Răsfârte-n nonsens
(Invadând... invadând
Spațiul meu claustal
- fidel memorial -)
Speranțe, priveliști,
Gesturi, sentimente,
Vrerea de bine...
Și iar visând... până când
Pipăi singurătatea
Ce se uită la mine
Cu ochii ei orbi...

Celest acoperământ

Căzut și-nviaț Iubire
- Jertfă, aici, pe pământ -
Iisuse, Dumnezeire,
Venit să fii legământ

Nouă să fii izbăvire
Celest acoperământ!
Căzut și-nviaț Iubire
Jertfă, aici, pe pământ...

Născut să ne fii rostire
Cu gândul așezământ,
Nouă,-n păcat, ispășire...
Trupul pe cruce răsfrânt

Mort și-nviaț din Iubire...

13 mai 1999

Piscul visat ca o izbândă

Inchinăciune lui V. Voiculescu

Oricâte s-ar mai scrie ”Sonete-nchipuite”
De vreun poet anume, numindu-se chiar mag
Purtate de furtună, cum frunze-n valmășag,
Sub ochiul tău de Argus, s-ar pierde vremuite...
Inșelător e piscul visat ca o izbândă
Spre Mecca Poeziei ne poartă o nălucă
Iar Gloria eternă ca moartea e uitucă...
(Noi doar venim c-o floare atâta de plăpândă)
Tu ți-ai clădit “sonetul în piscuri, o cetate”
Pecete l-ai lăsat cu “slova nemuririi”,
Ca fii ne-am regăsit în inima ce bate
Să-ți adorăm sub ceruri “caratele iubirii”
Dar suntem demni, noi, oare, măcar în fantezie
Să ne rotim cu tine pe-aceeași galaxie?

Toate le pot întru Iisus Christos, cel ce mă îmbracă cu milă,
cu iubire, cu credință și cu putere.

Rugăciunea lui V. Voiculescu

Plecarea noastră tainic uzurpată...

Scrisoarea de pe urmă-ți scriu, o, Sire!
Eu nu-ți mai cer nimic acum și nu mai bat
Efigia iubirii-n aurul curat
Pe îndoiala veche-a fi, a fire...

Ziduri de ceață între noi se-arată
Parcă lunecând în soarele amiezii...
Cruda destramă în apele zăpezii
Plecarea noastră tainic uzurpată...
Și n-are timpul veche îndurare
Noi îl cheltuim în albă voluptate
Arsă-n cutezanța vieților prădate
De-acele veșnicii în dezlegare...

De-mi vei răspunde-n scrisul tău subțire
Voi ști că mă condamni la nemurire...

Ceara stinselor tăceri

Ah! turnați-mi în urechi
Ceara stinselor tăceri!
Mă tot cheamă-un cântec vechi
Îngerul sosit mai ieri...

Nu mai vreau s-aud nimic
- Zarva lumii e bolnavă! -
Dintre cruci vreau să ridic
Pe cea topită-n lavă.

Și s-o port, Golgotă vie,
- Miezul clipelor văpaie -
Poate îngerul mă-nvie
Și mă-mbracă-n albe straie

Pentru nunta-nchipuită
Risipită într-un crin.
Vai, sub fruntea miruită
Stă pocalul cu venin!

Hai, turnați-mi în urechi
Ceara stinselor tăceri!
Că prin minte-mi trec perechi
Ore, clipe-n desfoieri!

3-4 ian. 2007

Dansul, cântecul vrăjirii

Gându-n cumpănă deschide
Poarta ne-mpăcării-n sine
Iar prin sânge trec silfide
Când arar un înger vine...

Doar polenul armoniei
Fecundează cu zăbavă
Lacrima din crugul viei
Logodind mire de lavă...

Dansul - cântecul vrăjirii -
Se prelinge într-un cearcăn
Dintr-o peșteră-a-ngrădirii
Unde-i cânt jelitul leagăn.

Spânzurat, o, Doamne, timpul
- Înalțăm la mușuroaie! -
În versanți, iscoadă, ritmul
Ne aprinde foc de paie...

O, amiaza spartă-n flux
- Poarta ne-mpăcării-n sine -
Pe sub pecetele de lux
Iscă miezul mărăcine!

Rătăcind...

Rătăcind ades prin mine
Dau de gânduri metereze
Și mai calc pe-un mărăcine
De la roze portugheze...

Sau mă perpelesc Sahare
Sau m-acopăr cele dune
Când licorile amare
Prind în gât să mi se-adune...

Ard - fitil - topindu-mi ceara,
Gândul, cearcăn nepereche...
Nu mai deslușesc nici seara
Son ce stăruie-n ureche...

Vai, eu rătăcind prin mine
Ce mai caut, Doamne, - acum?
Mă desparte cruntul sine
De zăbava mea din drum...

30 ian. 2007

Vis

Ca-ntr-un vis te priveam printr-un geam...
Erai mire la o nuntă barbară
Și jucai cu o fată adusă din moarte
Și eu stam vrăjită dar plângeam
În pervazul bătrînit de ceară
Până când în mine s-a făcut seară
Și mă citeam străină într-o carte
Până când tu, iubite-al meu, te-ai făcut nevăzut
Într-o sanie trasă de reni către Nord...

Agonizând, nuntașii au cazut
Ca într-o mare, peste tainic bord,
Și-a mai rămas, timid, să dea târcoale
Doar castelana camerelor goale
Să plângă viu pe vechea cicatrice
Lumească rană și complice...

Mândră eram ca un pom înflorit

Chivot de aur îmi părea iubirea
Și alb și pur întregul ei veșmînt,
Și îmblînzită și augustă firea,
Statornică și-n orbul ei mormînt

Îi înălțam cu-ncredere zidirea
Și-o sărbătoare-n fiecare cânt
Tot încolțea ca sâmburu-n pămînt
Lumina așteptădu-l și uimirea...

Mândră eram ca un pom înflorit
Ce-și dăruie parfumul și chiar mierea,
Sacru legămînt nainte de rodit
Când nu-i știam-ascunsă- căderea...

Dar azi amarul cu lacrimi logodit
Spală și-albește pe-acela mult iubit...

Când visul...

Amară și-n puzderii de doruri răvășite
Mi-e muza alintată de liniști înstelate;
Iubirea mea trândavă îmi pare adormită
Pe vechile morminte, sub crucile surpate...

Și parcă-n za, strâns bine, doar sufletul vibrează
Plecărilor - atâtea - flămânde-n destrămare
Când visul le conduce spre uzurpată oază
Sălaş unde se-adună spinoasa remușcare...

Și eu mai dăinui, Doamne, destin învârtejit
Desăvârșind altarul, la care, osândită
Să vin să văd doar semnul c-aici am fost iubită.

Dar în tăcerea vastă, un vers învrednicit
Va adumbri pustiul, durerilor din toamne,
Rotundul altui suflet, merit să mă condamne?

28-30 oct.2006

Palinodie

Noaptea iar mai țipă-n noi
Cu văpaia din strigoi;
Eu nu știu de se-ntretaie
Dorul nostru prin odaie
Că-n îmbrățișări buimace
Umbra dragostei desface
Vălul meu de heruvim
Jocul tău de pantomim
Și c-o vâslă tot ne poartă
Risipiți la Marea Moartă...
Umbra noastră ne-o tot plânge
Spinul răsărit în sânge...
Noaptea iar mai țipă-n noi:
- Unde mergem așa goi? -
Drumul s-a făcut amiază
Și răspântia crestează
Marginea ascunsă-n moarte
Coborând-o-n ciuturi sparte;
Iar noi, privindu-ne-n oglindă
Visăm să încolțim în ghindă
Și să veghem la Marea Moartă
Cum se deschide altă poartă...

20 iulie 2004

Clipă nevăzută...

Ce aproape, ce departe
Clipa care ne desparte!
In oglindă, cioburi pline
De tristețea ta cu mine...
Lumea ta necunoscută
Mai alunecă pe-o plută...
Eu visez coperămînt
Peste vechiul ei veșmînt...
Nevăzute, stranii parce
Către-acolo m-or întoarce...
Umblu brumărit cu brume
Lângă vieți ieșind din lume
Și deschid cum se cuvine
Poarta căilor divine...
Îți prind mâinile-amândouă
-Rugăciune scrisă-n rouă-
Prea târziul meu târziu
Luând numele de fiu...

Încolțiri...

Doamne, nu cu exactitate
pot să mă arăt
aproape înghețată,
exterioară timpului Tău (al meu?)
ca o muzică astrală
individualizându-mă
eliberată într-o armonie
a purității,
a mărturiei luminate
nedespărțite
de sufletul aprinzându-se
în lumina eternă
miez explodând încolțiri
peste care,
cu îngerul Tău mă prefiri...

24 mai 2004

Stampă-n declin

Ascultă cum mor
Vieți în fior...
Uite-un cocor
Pică din zbor
Pe un pământ
Apăsător...
Timp carnivor
-Laș cerșetor-
Lasă în urmă
Ucisa turmă...
Sub ce păstor
Pot să cobor
Când toate mor
Asurzitor
Sub cer cu nor?

Alte dovediri

Vârstele se trec în aer
Ca o muzică subțire
Ca un val ce saprge-n vaer
Unda apei - adâncire...

Pierdere...

Între ieri, acum, departe, târziu
Ce repede, ce repede mai trecem și noi...
Tu unde ești, eu unde să mai fiu?
Ca toamna, de mine, de tine, eu mă desfoi...

Îngerul venit

Umbra la zenit
Egală mie...
Îngerul venit
Vrea să mă-nvie;
Iar eu curg toată
În veșnicie...

Umbra-n asceză
- matul culorii -
Filogeneză
- cupa splendorii...

24 mai 2004

Regret

(Încercând să-i întregesc lacrima...)

Mama, sprijinindu-se aerian de mine
Și eu, cu mâini tremurânde
Mângâindu-i lumina...
Eu... cealaltă parte a sufletului ei
Încercând să-i întregesc lacrima
Din trăsăturile ei trecătoare
Imortalizate în clipa declicului
Unui aparat de fotografiat terestru
Care n-a știut să “prindă” durata
Timpului bergsonian
Al întâmplărilor succesive:
Lumina curgând într-o muzică
De vitralii vrăjite
Și sufletul urcând adiere
Spre zarzăru-nflorit ce orbește
Lumina...

24 mai 2004

Blazoane, steme de-altădată

Blazoane, steme de-altădată
Eu mă descopăr azi și-ncerc
Să aflu taina răsturnată
Ca-n arbore, cerc după cerc...

Relicve-n viața ferecată
Ies la iveală-n semicerc;
Blazoane, steme de-altădată
Eu mă descopăr azi și-ncerc...

Mă simt de-apururi alungată
În jumătatea mea de berc
Cu lumea veche tulburată
Pe căi lactee de vreun berc

Blazoane, steme de-altădată...

22 aug.2006

Dor...

Vai, răsfânt în ape de-oglinzi
Mă privești deseori cu ochi suferinzi
Mă cutremur și nu știu de mi-e dat
Să mă văd, să te văd destrămat...

Fuge cu mine-n exoduri
Un cal căzut de pe poduri
Poartă în șa un mândru călăreț
Străin de lume și de tot răzleț...

Îl așteptam la o târzie nuntă
Sortit să fie menestrel ce cântă
Și să ne-adune ciob cu ciob din praf
Să fim întregi la domnul fotograf...

11-12 iulie 2006

Cineva mă alina-n derivă

Am râs mereu și-am fost o poezie
Și niciodată n-am făcut nici planuri
Și am iubit pân' la tristețe lanuri
Și-am ars mereu, înalt, cum o făclie.

N-am vrut să vadă nimeni sub elanuri
Un suflet trist și plin de erezie
Că în aceste zbateri, prea târzie
Eu n-am știut să îmi aleg limanuri...

Dar cineva mă alina-n derivă
Și-n neagra disperare-o perspectivă
Se arăta, ca-n zare, o lumină...

Și-atunci, din râs și plans, din cele toate
Ce-mi explodau în suflet dilatate
Plecam să stau cu Dumnezeu la cină...

10 mai 2004

Să mai trec...

Vai, cum ne furară anii!
(Rod în rădăcini guzganii
Pe furiș, ca hoțomanii!)
Au rămas câțiva, orfanii!
Și se cred chiar suveranii...
Fi-vor ei...Dar vreau vultanii
Sau mai tinerii: profanii
Să mai trec pe sub castanii
Mândrii precum castelanii
Și să nu văd cum dușmanii
Aruncă tot bolovanii!

Poetul strigând

Vă mai arde de poezii, o, confrății mei?
Cine ne tămăduiește sufletul de maladiile zilei de azi?
Cine ne mai poate da un reper
În acest veac cu boli subterane?
Cine ne mai dă o religie, oare?
Cine ne mai îngăduie puțința privirii spre cer?
Ne-am lăsat cuprinși de ororile pozitive
Suntem ficțiune, eroarea singurătății
Împinși grotesc spre sinucidere
Cu abisul din noi- mereu o Golgotă-
Pe drumul Damascului e iluzia noastră
Ca un fel de Fata Morgana mereu visată, mereu departată
Cine înțelege, cine ne-nțelege?
A pierde, a se pierde, a fi pierdut...
Iată, suntem tolerați încă...

Plutind ca un abur

Doamne, lasă-mi această vară să curgă
Ca o torpoare-n sângele meu,
Să mă mai cred o Demiurgă
Plutind ca un abur pe-ntins heleșteu!

Să mă amestec în miresmele tale
O, vara mea lină și blândă!
Și du-mă-n a Plângerii Vale
Pe-o aripă mare, crescândă!

11 iulie 2006
Cu Mama, în Parcul Tineretului,
pe o căpiță de fân cosit.

Printr-un straniu labirint

Cum s-au mai dus, rotitoare
Viețile noastre-n alint!
Să fi fost o vânătoare
Prin cel straniu labirint?

Luneca viul argint
Fermecând albe covoare...
Cum s-au mai dus, rotitoare
Viețile noastre-n alint!

Toate-au fost precum o boare:
O beție cu absint...
Prea de tot amăgitoare,
Parfume de măgărint

Cum s-au mai dus, rotitoare!...

Noaptea plânge numa...

Ningea cu lumină
Peste noaptea albă
Venise la cină
Poezia, salbă...
Și dintr-un nesățiu
Ochiul meu deschis
Arunca în spațiu
Codul vechi, prescris...
Acum care bruma
Peste trupul meu...
Noaptea plânge numa
Ziua, Dumnezeu...
Unde-o fi pocalul
Ca să-mi torn otrava
Și să plec cu calul
Ca să-i pun potcoava
Aurită-n vers?

19-20 iulie 2004

Întrebare...

Unde să-mi caut nemărginirea?
Aici m-a cerșit clipa
Biciuindu-mă cu statornicie...

Unde să-mi caut frunza
Care mi-a luat zălog
Zborul până la pământ?

Și unde să-mi caut neliniștea
Dacă o umbră mă paște mereu
Nelăsându-mă niciodată singură?

Poezia

Poezia-i har divin
N-o poți explica prin grai
Ea coboară-n suflet lin
Și desface-n evantai

Plăsmuiri, parfum de crin
Naripat galop de cai;
Poezia-i har divin
N-o poți explica prin grai.

Cernerii de tristeți, pelin
Mistuite-n dor - alai -
La icoana ei mă-nchin
Eu, nădejde-n putregai.

Poezia-i har divin!

10 nov.2007

Repere critice.

Claudia Ilie ridică forma fixă a rondelului la înălțimi demne de orice competiție.

C.D.Zeletin
Viața Medicală, 26 iulie 1994

Claudia Ilie scrie o poezie a intuiției fulgurante, uneori atroce, (“și eu tot mai apoi, ca un cap retezat”), dar cel mai adesea discrete, de o discreție care estompează, deopotrivă, și disperări și entuziasme. Dotată cu un remarcabil simț al ritmului, poeta strunește admirabil materia verbală, nu prin constrângeri de sens, ci printr-o riguroasă transcendență muzicală. (...)

”Un zar aruncat la masa absolutului“, așa își definește Claudia Ilie traiectoria sufletului său îndrăgostit de poezie. Este tulburător să remarci că în locul lacrimii pe care o bănuiești grea de nefericirea lumii, poezia sa oferă paradoxul și tragedia unui surâs. Există eroism, desigur, în această nobilă sublimare a suferinței; se demonstrează încă o dată că poezia nu se poate naște decât din dureri pe deasupra cărora, pasărea Phoenix a speranței mereu ucisă și înviată, are puterea să se ridice (...)

Din răni de astre și cenuși de ”îngeri dezertori“, versul Claudiei Ilie Voiculescu caută a reface sensul și candoarea pierdută a lumii, sens și candoare de care sufletul nostru post modern are atâta nevoie .

Poezia însăși este “un zar aruncat la masa Absolutului“. E cea mai frumoasă definiție.

Cezar Baltag, 20 iunie 1993
Din prefața la volumul de poezii ”Dintr-o iubire“
de Claudia Ilie Voiculescu
Editura Signata – Timișoara. 2001

Doamna Voiculescu nu e prima, nici ultima, atrasă de muzicalitatea și de cultivarea formelor fixe. Sonetele ei, rondelurile ei au un aer meditativ strămutat dinspre rememorări spre confluente confesive...

Henri Zalis
Litere, anul VIII, nr.1/82, ian. 2007.

Poeta se dovedește, atât prin rondel, cât și prin sonet, un ghid spre versul elevat, acordând atenție și respect acestei arte severe care este poezia, o artă plină de canoane.

Prof. Mioara Popa
Pagini medicale bârlădene nr.104-105/nov.- dec. 2006

Doamna Claudia Ilie Voiculescu fire generoasă și de o vitalitate renăscută peste repetatele vieții înfrângeri, este, am convingerea, o biruitoare. Poezia ei atinge, astfel, sfera unei mici capodopere.

George Chirilă
29 aug . 2004

Simplul fapt de a scrie un rondel este un demers poetic ce dovedește talentul și chiar mai mult, o aptitudine de a rafina simțirea și expresia ..Ne aflăm, fără îndoială, în fața unui virtuoz al versului , din exersarea căruia poezia are mult de câștigat.

A.I. Trifan
“Viața medicală” nr.32/11 aug.1995 .

Claudia Voiculescu a intrat de timpuriu și cu succes în tumultul vieții literare.

Aureliu Goci
Din prefața la volumul “Șansa suferinței”

Doamna Claudia Voiculescu este o profesionistă care-și trăiește versul cu discreție și demnitate, suportul ei constituindu-l nostalgia, speranța uneori. Poemele sale se pot citi în orice stare, surprinzând cititorul prin puritate și, de ce nu, prin profunzime.

Radu Cange
Poesis nr. 3-4-5 (195-196-197) 2007

Claudia Voiculescu are puterea de a ramâne statornic în conformitate cu propria-i structură, cu propriile-i filiații. Scrie cu precădere rondel, sonet – forme lirice mai deloc practicate astăzi, poate și pentru că cer mai multă măiestrie, mai mult timp într-o lume grăbită dar și comodă în acelaș timp. In recenta carte “Șansa suferinței“, cuprinzând rondeluri, sonete, și alte câteva poezii în forma fixă, poeta este egală cu sine, receptivă la mari prefaceri dar și la amănunte declanșatoare de reinterpretări, este sentimentală și rațională, imaginativă și reflexivă, tradiționalistă și modernă în același timp. Claudia Voiculescu transcede suferința sondându-i adâncurile în care strălucesc întunecat caratele introspecției izbăvitoare.

Câtă suferință, atâta poezie.

Victoria Milescu
Sud, nr.11-12 (88-89), anul X, nov.-dec.2006.

...Claudia, ființă bună și admirabilă. Știi să scrii sincer, răscolitor, cu noblețe. Ai un limbaj elevat. Intoarce-te la tine și la poezie. Sunt convins că ai ceva înalt de spus.

George Chirilă
Fragment de scrisoare, 28 iulie 2004

Forma clasică, fixă, îndrăzneț asumată într-o lume post modernă, nu numai că edulcorează tristețile și nostalgiile poetei, ci și conferă o oarecare ambiguitate și discursivitate poemelor care se cer recitite. Rondelele și sonetele Claudiei Voiculescu nu par tipare în care toarnă substanța lirică, cu alte cuvinte, fluxul poetic nu este stingherit, ci curge firesc, fără constrângeri verbale sau dese licențe poetice.

Cezar Baltag, la debut, vorbea de “intuiția fulgurantă” care definește poezia Claudiei Voiculescu și, într-adevăr, fulgerele lirice din volum brăzdează cerurile noastre întunecate, semn că avem de-a face cu poezia adevărată.

Carmen Brăgaru
Prezentare susținută cu ocazia lansării
vol. “Șansa suferinței” în 27.06.2006 la
Muzeul Literaturii Române

Poeta Claudia Voiculescu este una dintre cele mai importante voci lirice ale sfârșitului și începutului de mileniu...

Petruș Andrei
Amurg sentimental, anul XII, nr.11 (138), nov.2006.

În universul poetic al Claudiei Voiculescu deslușim sonorități de o anume puritate și încărcătură emoțională ce ating zone înalte ale vibrației lor lăuntrice. Cartea Claudiei Voiculescu este “un poem integral ca semnificație și unitate a creației”, ne dă prilejul, în mijlocul zgomotului cotidian, să revenim măcar preț de un popas (bine ales) în lumea poeziei bune, atât de îndrăgită cândva... Se aud vibrând sunetele emise de cuvinte prin atingerea neprețuită a talentului, a gândului, de atâtea ori firav-otelit al poetei: “O, n-am putere să asist/ Și nici nu știu să fiu în stare/ Să schimb puțin din valul trist/ Ce-l bântuie pe fiecare.” (...)

Ea ne cântă la pian, îi tremură mâinile de emoție, deasupra clapelor virgine în cuvânt, peste care se apleacă capul ei de femeie frumoasă, partea sonoră a vieții retrimițându-i sonor de aplauze.

Maria Diana Popescu
Viitorul Argeșului. Criterii literare nr. 323/1 febr.2008

CURRICULUM VITAE

- Nascută: 30 ianuarie 1950, în comuna Corbii-Mari, jud. Dâmbovița.
- Membră a Uniunii Scriitorilor din România, recomandări: Ana Blandiana, C. D. Zeletin, Ion Horea, Al. Baciuc, Aurelian Chivu, Ernest Verzea.
- Membră a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, fiind cooptată în Consiliul Național de Conducere al acesteia.
- Membră: PEN – Român.

- Debut: 1968 în revista “Manuscrise” a Liceului nr.27, București.
- Debut editorial: 1978 în “Caietul debutanților” în urma “Concursului de debut în poezie” al Editurii Albatros. Aprecierile critice la grupajul de poezii intitulat: “Jocul șotron” s-au datorat poetului Ștefan Aug. Doinaș și criticului literar Laurențiu Ulici.

- Volume publicate:
  - 1995 - Rondelul orei fermecate: Prefața: Marcel Duță. Postfața: Cezar Baltag Editura Insert, București.
  - 1997 - Nimic pentru vamă: Editura Helicon, Timișoara.
  - 1998 - Arzând anotimpuri: Postfața : Petre Popescu – Gogan Editura Helicon , Timișoara.
  - 2001- Dintr-o iubire: Prefața: Cezar Baltag, Editura Signata, Timișoara,
  - 2006 - Șansa suferinței: Prefața: Aureliu Goci Editura Muzeul Literaturii Române – București

- Colaborări la reviste literare : 1972 – 2007
  - Astra – Brașov, Luceafărul – București, Cadran – București, Orizont – Timișoara, România Literară – București, Transilvania – Sibiu, Catarge – București, Destine - București, Viața Românească – București, Glasul Națiunii și Tainele Sănătății - Chișinău, Analele Sighet – București, Dorul – Danemarca, Oglinda Literară – Focșani, Pagini medicale bârlădene – Bârlad, Ex Ponto – Constanța, Maramureșul medical – Satu-Mare, Cronica Fundațiilor – București, Gândirea (serie nouă).

- Colaborări în cadrul Antologiilor și Dicționarelor literare:
Armonie în alb, antologie lirică – București

Mugur alb, volum antologic editat de Societatea literară George Bacovia -
București
Antologie de poezie românească, selecție, traducere și postfață în limba albaneză
de Kopi Kuçuky –București.

In memoria lui Gr.T. Popa. Volum de studii, documente, mărturii. Ed. Omnia -
Iași, 1999.

1999 - Dicționar de literatură, (1508 – 1998), Editura Bibliotheca – Târgoviște.

2001 - Dicționar: Medici scriitori și publiciști din România, Editura Viața
Medicală Românească.

2003 - Dicționar bibliografic cu un Compendium în limba franceză: “Medici
scriitori și publiciști români” Editura Viața Medicală Românească.

- Ingrijitor al volumelor:

2002 - Reforma spiritului, autor Grigore T. Popa, Ediție princeps îngrijită de
Petre Popescu – Gogan și Claudia Voiculescu. Editura Viața
Medicală Românească.

2005 - Oedip de George Enescu. Autor Lucian Voiculescu. Volum îngrijit de
Claudia Voiculescu. Editura Ex Ponto - Constanța.

- Premii și distincții:

1977 - Premiul II Poezie la Concursul de creație organizat în sect. 5 din București.

1977 - Diploma - locul I pentru literatură și poezie. Consiliul de educație politică
și cultură, sect. 5 – București.

1977 - Diploma – Premiul II pentru poezie, București.

1978 - Mențiune la Concursul de debut în poezie al Editurii Albatros – București.

1997 și 1998 - Diploma de Onoare, oferită de Primăria comunei Săvârșin, Muzeul
de Artă și Etnografie, Liceul Săvârșin, Asociația Prietenilor Muzeului
Săvârșin.

1998 - Diploma “Ars poetica”, Săvârșin.

2006 - Diploma “pentru întreaga operă poetică” oferită de Asociația
Internațională - Sodalitas Ovidiana “Publius Ovidius Naso”.

2007 - Premiul “Nicu Porsenna” acordat de Fundația Culturală “Nicu Porsenna”.

2007 - Diploma de excelență cu ocazia “Serbării Echinocțiului de primavară”.
Ediția V-a, Centrul Creației Populare – Ialomița, Centrul Cultural
UNESCO “Ionel Perlea”.

2007 - Diploma și Premiul III la Concursul Național de poezie religioasă “Daniil
Sandu Tudor”. Ediția III-a, Vatra Dornei.

2007 - Diploma “pentru întreaga activitate literară”. Asociația Culturală “Duiliu
Zamfirescu”- Focșani

- Referințe critice:

Cezar Baltag, C.D. Zeletin, A.I. Trifan, Liviu Grăsoiu, Maria Hadan, Antoaneta Lucașciuc, Anatol Ciocanu, Gheorghe Marin, Dim. Rachici, Florin Mugar, Monica Mureșan, Victoria Milescu, Mioara Popa, Victor Sterom, Maria Diana Popescu.

- Poeta Claudia Voiculescu este menționată în “Dicționarul Personalităților Române și faptele lor”. (1950 – 2000), vol. XXV, autor Constantin Toni Dârțu, Editura “Panfilius“- Iași, 2007.

SUMAR:

Prefață: “Din nesfârșită iubire” de Liviu Grăsoiu	9
Această așteptare... ..	11
Acum și poate mereu... ..	12
Clipă de vară	13
Văpaia noastră lumina-va zări?	14
Fantome bând otrăvuri, elixire	15
Când îți cerne-n ușă zloata	16
Să trecem punți	17
Alesul	19
Când vii	20
Spre regăsire	21
Cândva	22
Înnoptare calcinată	23
Cu sabia frântă	24
Coboară, Doamne	25
De ce mor poeții singuri?	26
Final de poem	27
Treceam pe-ngustele podețe	28
Încorsetat de închisoarea... ..	29
Gânduri pentru fiul meu Octavian	30
Eu, din contrarii	31
Căutam nălucilor veșmânt	32
Încă strigă	33
Pustia povară	34
Mă-ntorc și-acum	35
Rătăcesc ca un înger fugar	36
Miraj al culorilor	37
Mirele cu ochii miresele	38
Pe-aleile din parcul vechi	39
Mlădierea mea amară	40
Înspre ciuturi	41
Ne-abandonăm acelei înrobiri	42

Mă purtase tandru	43
Nostalgii desuete	44
Noaptea visând	45
Spulberare	46
Scrisoare	47
Păsări	48
Întru zidire	49
Peregrinând prin lumile rebele	50
Trecând	51
Pierdere	52
El, cel plecat	53
Fuge nălucind un cal	54
Se va găsi	55
Peste vămi, peste soartă	56
Scrisoarea I	57
Sensul acestui cuvânt	58
Scrisoarea II	59
Și eu sânt	60
Unde?	61
urământul de dragoste	62
Și noaptea o primeam	64
Stampă la Pontul Euxin	65
Șansa suferinței	66
Străvechi istorii	67
Tainic osânditul Socrate	68
O umbră	69
Umbra e frigul	70
La care porți	71
Cărând cenușile-n spinare	72
În sala pașilor pierduți	73
Dacă-ai putea, o, tată	74
Cad viețile	75
Din destrămări	76
În oglinda friguroasă	77
Bătrânul câine, Pol cel credincios	78
Așa de rară-n lumea călătoare	79
Un frig esențial	80
Nu umbri	81
Pleoapa cade-nchizând	82
Ziduri de ceață	83
Pierdere-n uitare	84
În arborele lumii	85
Un suflet	86
De-atâta neliniște	87
Ochii orbi ai singurătății	88
Celest acoperământ	89
Piscul visat ca o izbândă	90
Plecarea noastră tainic uzurpată	91

Ceara stinselor tăceri	92
Dansul, cântecul vrăjirii	93
Rătăcind	94
Vis	95
Mândră eram ca un pom înflorit	96
Palinodie	97
Clipa nevăzută	98
Încolțiri	99
Stampă-n declin	100
Alte dovediri	101
Pierdere	102
Îngerul venit	103
Regret	104
Blazoane, steme de-altădată	105
Dor	106
Cineva mă alina-n derivă	107
Și mai trec	108
Poetul strigând	109
Plutind ca un abur	110
Printr-un straniu labirint	111
Noaptea plânge muma	112
Întrebare	113
Poezia	114